

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Χ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΠΗΓΕ ΝΑ ΒΡΗ ΤΟ ΓΙΟ ΤΗΣ...

Τη Μεγαλοβδομάδα που οι χριστιανοί κάνουν τις ετοιμασίες τους να γιορτάσουν την 'Ανάσταση, φανερώνται άξαφνα στο χωριό κάποιος ζηνητεμένος που φορταει από τη χώρα, ή από την 'Αθήνα, ή και από πέρα' ακόμη από την 'Αμερική. Βουβά και πέλαγα σκίζει κανείς για να φτάση στον τόπο του και να χαρή με τους δικούς του την ελπίσημην μέρα.

Έτσι λοιπόν, τη Μεγαλοτετράδη, ή Μαριγώ ή χήρα ή Καραμπάτσινα, έχει κατά το συρροπο που γύριζε από τα χωράφια σέροντας από το σκονί τη γίδα της, συναπαντήθηκε με τον κοντοίλη το Στεφανή το Μπελενιώτη. 'Ο Στεφανής ήταν κληρωτός, που έρχοτανε στο χωριό με άδεια, σκονισμένος, μα χαρούμενος και με το πλίκιο στραβά στ' ατί.

— 'Ωρα καλή, κυρά Μαριγώ!
— Μά! μά! 'Ο Στεφανής... Καλωσώρισε, παλληκάρι μου!.. Μην είδες το γιό μου;

Στεκόντουσαν εκεί στο τρίστατο, κι' ο φρανταρκός έδωσε μπόλικα γαμπέρια για το γιό της χήρας. Βέβαια ο Θανασός ήτανε καλά από ύγεια «μονάχα που έπασκε από άψυλια το παιδί... 'Ε, τι νά γίνει κυρά Μαριγώ, αούτοια έχει το στρατιωτικό... Μά άνω από το κορμάκι και συσώτιο, δοξα νάχη ο Μεγυλοδύναμος!»

Στά πυροβολικά τόν είχανε κατατάξει το Θανασό, γιατί τότε βρισκανε ψηλά στο χροσόνιαμο, λέει. Μά κι' αυτό έσχημο δέν είναι. Πά; και βαβάλακια στα γυμνάσια, που είναι νά τριξη ή τόπος με τα βαρέα... 'Αμ που νά ξερη από τέτοια ή καχυμορία ή γυναίκα. Μονάχα το γιό της θάδελε να δή αυτή, το μοναχοπαίδι της, που τότε στερήθηκε δεκαπτά μήνες τώρα.

— Χμ, έκανε ο Στεφανής; κείνος λογάριζε πως θάπαρνε άδεια, νάρθη ή πασκίση, μα.. δέν του δώσανε αούτοουό.

— Τόνε πόνεσα, Στεφανή μου, τόνε πόνεσα, στένας'ε ή μάνα.

— 'Ο φρανταρκός στάθηκε συλλογισμένος. 'Υστερα ελε:

— Είναι τρώπος, λέω, νά τόνε δής. 'Οχι βέβαια ταξιδευόντας ως την 'Αθήνα, που θέλει καιρό κι' έξοδα, μα έολαμπρα, το Μάη, που θά γίνουνε μεγάλη γυμνάσια στον κάμπο της Φήβας... Πά; ζοσιαι κει, διμερικός δρόμος; είναι, πιάνας'ε τη δημοσιά και κωστεράς... Περνάνε τα Πεζικά, τα Μηχανικά, τα Πυροβολικά, μπροσσο τα κανόνια... Μετράς; πρώτο τάγμα, δεύτερο, τρίτο... Σε κείνο είναι! Δεύτερος λόχος. Νά δής το Θανασό σου'ε βαβάλλα στο τρίτο κανόνι, ντοφρος—Κομμουντοφρος, και νά κωραφώνη με τ' όματα του!... Κόκκινο λοφίο, μαλασκαε, μεγαλειο φράμα, κυρά Μαριγώ!... Εώλαμπρα θά τόνε κίνου'ε και υποδεκαμένα, λέει... Πέστο της μάννας μου, λέει... Και νάρθη'ε εώλαμπρα εκεί κατά τη Φήβα, λέει, νά μ' άνταμώση.

Κι' ο Στεφανής άποκαίρτησε την κυρά Μαριγώ «καλή 'Ανάσταση» και τράβηξε κατά το χωριό, χαρούμενος, σφυρίζοντας ένα τούρλεστον!...

Η χήρα ή Καραμπάτσινα έμεινε στη μέση του δρόμου συλλογισμένη. Οι πρώτες βραδινές σκιές πληθάνανε γύρω και τα δέντρα σκούριαναν. Η γίδα άνωλόμοη τράβηξε το σκονί, κι' ή γυναίκα τινάχτηκε και βγήκε από τη συλλογή της. Σήκωσε το κεφάλι και είδε τον 'Αποστερητή στην άντικρυνή βουνοκορφή. Εκείνη τη στιγμή άκουστηκαν βέμικρα νά σημαίνουσαν και οι καμπάνες για την άλονυχτία. 'Η Καραμπάτσινα έκανε το σταυρό της εώλαβικά και ποσώρησε κατά το χωριό.

'Υστερ' από λίγη ώρα, περνώντας έξω από την 'Αγία Μαρίνα, φωτισμένη, νεμάτη κόπια, άκουσε το τροπάρι «*Ιδού ο Νυμφίος έρχεται εν τώ μέσφ της νυκτός...*» Και ή κυρία της μάννας λαχταρίσε από γλυκεια προσοδία.

Εώλαμπρα, λοιπόν.
'Η χήρα ή Καραμπάτσινα δέν έβλεπε πόνε νάρθη ή ώρα. Γιατί τόδε άποκαίσει πειά. Θά πήγαινε στον κάμπο της Φήβας, να φιλήση το γιό της, τη μοναγή πυρογοριά της χροσίδας της, των γροσιτών της. Και άρχισε τις ετοιμασίες. Έβρανε άνα, ζήμωσε, φρεταζε μια καλή κωλοόρα—καθίστη σπαρένια, να μοσκολώη—ή ένα μεγάλο κόκκινο αιντό στη μέση. Έπλησε ή στήνη των Τουσκωατίωνε κι' άγορτισε μιά καλή μυζήθρα, νά ετάβη βούτυρο. 'Υστερ'

άνοιξε το φορτσέρι κι' έβγαλε το κομπόδεμα, που το φύλαγε για μιá περίσταση, για μιá ώρας άνάχη να ποίμε. Και μέτρησε: σαρορταεφτά δραχμώλες, μία-μία οίκονομημένες με τον ιδρώτα της, ή βαμπερή ή ξενοδουλεύτρα. Κι' αυτές ιού παιδιού! 'Ε, νά πάρη τά ταυγάρα του, νά πιη ένα κρασί, νά κωρήση τούς φίλους του. Νιός είναι τώρα, δέν τά ξερούμε;... Και γι' αούτηνε πάλι έχει ο Θεός. 'Ας είναι καλά τά χέρια της κι' ή άεισιόνη της, που δλοι της γύρευαν στα ξελακώματα, στα κορφολογήματα, στα μποστάνια...

Πέρασε κι' ή 'Αγία 'Ανάσταση, κι' ή Μαριγώ έσιαιζε το κανίκα της. Σ' ένα καλάθι έβαλε την κωλοόρα, δυο ντουίνιες αινά, τη μυζήθρα, δυό μαντήλια, ένα ξευγάρι κάλτσες, ό,τι άλλο, και τά συγύρισε νοικοκυρία. Έστρωσε άπάνω μιá σκούρα πετσέτα—και το καλάθι της ήταν έτοιμο... Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, έμπιστεύτηκε το κλειδί του σπιτιού της σε μιá συνουγάδα της, γειτόνισσα, και πήρε δρομο.

Πήγαινε να βρη το γιό της... Λιόχση, άνοιξιάτικη ήταν ή μέρα. Τά νέα ατύρια, στολισμένα με παπαρόντες, σάφια και άλλα άγγιλοόλουδα, άεροαλεούνη κωιαιστά. Σμαραγδίζουνε το χωράφι με το βίκο και το λαθούρι. Πουάικα πετιόν ψηλά, μεθυσμένα από φως, κελιαθόντας.

Η Καραμπάτσινα περπάταγε γρήγορα, με το καλάθι περασμένο στο μπράσσο, στον πλατύ δρόμο, που τόν Ισκιώνων έδω και κει πούκα και πλατάνια.

Σά μάκρινε κάμποσο από το χωριό, στάθηκε σε μιá βρυσομάνα, ξεδιώπασε, έβγαλε τά παπούτσια της για νά μόν τά λούση, και ξεαναπήρε δρόμο, έυπόλυτη.

'Ακούραστη ήταν ή μάνα του Θανασοφ. Φτερά της έδινε ο πόθος. Και περπάταγε, περπάταγε όλοένα, άφήγοντας πίσω χωράφια, ρεματιές, γερφύρια, νεροσυρμές—πήγαινε με το νού καρφομένο στ' δνερό της:

«Τρίτο τάγμα... δεύτερος λόχος... τρίτο κανόνι, στη μέση... ντοφρος... με κόκκινο λοφίο...» Κι' ένα χαμόγελο χάραζε τά στε γνά της χείλη.

Πέρασε το μεσημέρι, ήρθε τ' άπόγεμα. Η Καραμπάτσινα ελε αφήοντας πίσω της τέσσερα χωριά. Σ' ένα χάνι σταμάτησε λίγο να ξεασοσάση.

— Χριστός όνεστη κομπάρε! ελεπε.

— 'Αληθινός ο Κύριος! άπάντησε ο κάπελας. Για που με το καλό, κυρά;

— Για τη Φήβα... Πάω να βρω το γιό μου το Θανασό... 'Αθανάσιος Καραμπάτσιης τ' όνομά του.

— Και τί ναι ο γιός σου; Δραγάτης για έσομάχος;

— Ποδεκαλέας στα Πυροβολικά! κορδώθηκε περφηρα ή Καραμπάτσινα και σηκώθηκε:

— Γειά σας!

— 'Η θωρα ή καλή!
Και ξεαναπήρε το δρόμο ή μάνα, μέσ' από τούς ελαιώνες και τις ρεματιές, ποτε αφήνοντας τη δημοσιά για νά πιάση έναν καρφοόδρομο, ποτε ξεαναπέφτοντας στον πλατύ δρόμο που θά την έφερνε στο σκοπό της.

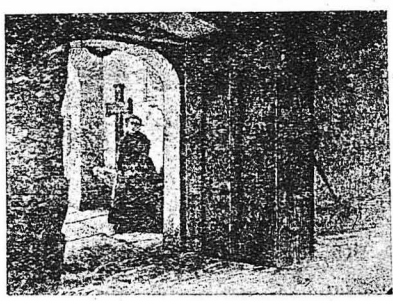
'Αρχίνησε νά βραδιάξη. Βγήκανε τ' άστρα. Και ή γυναίκα κωρασομένη πιά, γύριψε σκεπη νά ξενηχτίση, άουλο... Δέν άργησε νά το πετύχη. Γιατί, φαίνεται, πόνε όταν μιá μάνα πνή να βρη το μοναχοπαίδι της, έχει καλή τύχη κι' ο Θεός; τήνε βοηθάει. Λίγο παρέκει είδε ένα οημοκλήρη. 'Ο Σταυρός άσπριζε στη στέγη. 'Η γυναίκα ζούλισε το μάνταλο κι' άνοιξε την πορτούλα. Ένα κωπηλάκι έφραγε μπροστά στο κόμαρη της Παναγής, ριχόντας γύρω φως υπστηρικτικό...

Μέσα σε κείνο το έσοκλήρη, κόνεψε ή κωρασομένη. Έκανε την προσοχή της, ζάρωσε σε μιá γωνιά, με το καλάθι πλάγι της, σταύρωσε τά χέρια, κι' άκοιμηπίνας το κεφαλι στα γόνατα, άποκοιμήθηκε.

Το πρωί, με τί πρώτα επιβίσηματα τόν σπίνων, ή Καραμπάτσινα όρθια πάλι. Νίφτηκε κει κοντά σε μιá νεροσυρμή, και πήγε στη στράτα, με τά παπούτσια πάντα στον χροί. Θά τά φορώδε μονάχα σάν θά φτανε κοντά στη Φήβα, και μάλιστα την ώρα που θά περνούσαν τά Πυροβολικά, νά μη ντορπισήη το Θανασό της. Και περπατώντας άλύγιση, κι' όσο άνερανε ο ήλιος, τόπο ο δρόμος γινόντανε πιο δύσκολος, γιατί δέντρα δέν ήτανε τώρα στα πλάγια να τήνε δροσίζων... Προσφωρσε ή Καραμπάτσινα με τον Ισκιό της στο πλάγι, που την άκούλουθόσε μακροσφωρο; χάμου. Κόπου—κάπου συναπαντούσε καιένα διαβήτη άπ'

Πήγαινε να βρη το γιό της...

Σταύρωσε τα χέρια της κι' άποκοιμήθηκε...

